

LBRIS

We know
books

Mircea Sântimbreanu

SĂ STĂM DE VORBĂ FĂRĂ CATALOG

Andreas
PRINT

Cuvânt înainte / 7

CONVORBIRI / 11

La început câteva cuvinte despre

cât durează o oră de clasă / 11

Și câte ceva despre... aritmetica
învățăturii / 19

Disciplina / 22

Autodisciplina – forma superioară
a disciplinei / 25

Despre disciplina la lecție / 28

Disciplina pregătirii temelor / 36

Control și autocontrol / 43

Colegii noștri / 47

Cum să ne ajutăm colegii la
învățatură / 52

E grea matematica? / 58

Limba noastră / 63

Respectul față de părinți / 68

Despre respectul față de
profesor / 75

Respectarea bunului obștesc / 82

Despre exercițiile tinereții / 87

Onoarea detașamentului / 104

Despre recapitulare / 111

Despre teze/ 117

Despre vacanță / 120

CĂRȚI POȘTALE / 125

Întâlnirea cu școala / 125

Contra cronometru / 127

Absenți-prezenți / 129

A ajuta / 131

Ajutoor! / 133

Vino, teză, cu viteză / 135

– Puștiule! / 138

De ce nu cu post-scriptum? / 140

A, B, C / 142

Poli opuși/ 145

Un „duo” / 146

Întâlniri și reîntâlniri / 148

Pornind de la trandafiri/ 151

Măsura / 152

Fapte vitejești / 154

Fruntașii / 156

Steluța / 158

Frumusețea orașelor / 160

Bunicii / 161

Ce ne place? / 1643

Dârzenie / 166

Salvatori / 167	Anonimii / 181
Luna aplauzelor / 169	Ideea / 182
Expediții / 171	Paleta / 183
Numărați până la 500 000? / 172	Comorile / 185
Pădurea / 174	Ce ne facem? / 186
Valea Prahovei / 176	Confruntare / 188
Inscripții / 177	Secretul de a iubi / 190
...Obișnuințe / 179	

La început câteva cuvinte despre cât durează o oră de clasă

– Cât durează o oră de clasă?

La această întrebare nici nu se mai ridică mâna. Fiecare școlar cunoaște răspunsul: 50 de minute! Precis 50 de minute, după regulament, după ceasul școlii și după orice ceas care merge bine. Într-adevăr, atât durează o lecție din momentul în care a sunat de intrare și până ce sună de ieșire.

Și dacă cineva ar răspunde: 3.000 de secunde, răspunsul ar fi și mai precis, căci la o lecție nicio secundă nu e de prisos, fiecare clipă își are rostul ei. Fiindcă ora de clasă e o oră de muncă, de încordare, de ofensivă. Acesta e cuvântul cel mai bun: o oră de atac.

Sub conducerea profesorului, clasa, asemenea unui detașament aflat în luptă, înaintează pe un anumit front, atacă și cucerește poziție după poziție, consolidează punctele câștigate, se apropie pas cu pas de țintă: cetatea științei. Și dacă vi se vorbește adesea de această „cetate”, se întâmplă tocmai pentru că nu există și nu va exista niciodată o galerie secretă, o parolă magică de felul lui „Sesam, deschide-te!” sau vreun covor fermecat care să ne facă să aterizăm direct în curtea interioară a acestei râvnite cetăți. Dimpotrivă, este vorba de o înaintare cel mai adesea înceată, în care fiecare cotă cucerită trebuie temeinic consolidată spre a nu aluneca în jos, cine știe când, poate chiar când ți-e lumea mai dragă. Pe drumul acesta întortocheat și greu, lung și nu întotdeauna perfect luminat, întreaga clasă își strânge rândurile și, mână în mână cu profesorul – călăuză încercată –, suie irezistibil spre înălțimi secundă de secundă, oră de oră, trimestre de trimestre, an de an.

Bine, dar dacă e vorba de o înaintare de ani, 12 ani! – ar putea obiecta cineva din coada coloanei –, de ce să măsurăm timpul în secunde? De ce? Cel puțin din două motive.

Întâi pentru că există cea mai intimă legătură cu puțință între secunde și ore, mai ales la orele de clasă. Știți foarte bine că adesea toată truda unei ore se cristalizează în cele câteva secunde în care se extrag regula, teorema, definiția etc. Săriți peste aceste secunde, și ora va rămâne ca un fruct sec pe ramura trimestrului. Numai coaja.

Pentru a pierde o oră nu e, așadar, nici pe departe nevoie să pierzi toată... ora. E un adevăr de care mulți, risipind într-un fel sau altul doar câteva minute la fiecare oră, își dau seama abia la sfârșitul trimestrului sau, ceea ce e și mai rău, abia... la toamnă.

În al doilea rând cronometrăm la clipă ora de clasă pentru că secundele tale de neatenție nu rămân aproape niciodată numai ale tale. În clasă nu ești singur, aici se află și colegii de clasă, 30-40 de băieți și fete.

Tu, cel turbulent, ai dintr-odată patru vecini, iar aceștia, la rândul lor, patru înmulțit cu patru care se deranjează reciproc. Aici totul se înlănțuie exact ca și vagoanele unei garnituri de tren, și este limpede că dacă un singur vagon deraiază, să presupunem, aceasta se va resimți și asupra celorlalte...

Ești poate mirat când, pentru neatenția celui din ultima bancă, primește observație, să zicem, cel din prima. Poate îți închipui că de la catedră nu se observă bine. Iată o oră de clasă: în bancă, cu mâinile la piept, nemișcat, stă un școlar. Statuie. Deodată buzele statuii încep să se miște. Capul se rotește aproape imperceptibil spre stânga, apoi spre dreapta.

– După masă, la trei, meci cu a șaptea...

Cel din stânga, oțărât:

– De ce la trei? Era vorba la patru...

Cel din dreapta, mulțumit:

– În regulă, la trei! La trei, băieți...

Al doilea din dreapta, rugător:

– La trei și un sfert...

Al doilea din stânga, poruncitor:

– Nu se poate!

Al treilea din spate, tăios:

– Ba se poate!

Al patrulea din față, supărat:

– Sst! Fiți atenți la lecție! Ce-i șușoteala asta?

Dar sfatul lui e îngھیțit de valurile conversației, care în această clipă a cuprins și pe al optulea din stânga și pe al zecelea din spate:

După câteva minute, șușoteala se stinge. Dar liniștea durează numai câteva clipe. „Statuia” prinde iar momentul prielnic, întoarce din nou și, tot imperceptibil, capul:

– În poartă Vasile, stoper Nicu...

Valurile încep din nou să dănțuiască în jurul „statuiei”. Cel din dreapta:

– Să treacă stoper Mielu. Nicu interstânga...

Cel din spate:

– Mielu n-are joc de cap!

Al treilea din stânga:

– Iar Nicu n-are viteză!

Al cincilea din față:

– Eu nu joc inter!

Al optulea din spate:

– Ori extremă, ori nimic!

– Isprăviți odată! Nu sunteți deloc atenți la lecții!

– Ei, ai văzut? Tu ești vinovatul, izvorul...

– Eu? – Băiatul își compune o figură de martir – Eu, care le spun tot timpul să tacă din gură?! Eu, care stau în bancă, cu mâinile la piept și nemișcat ca o... statuie?

Neatenția pornită de la un școlar cuprinde încet-încet, ca într-o plasă, întreaga clasă.

O regulă de aur

Există, după cum se știe – și pentru aceasta n-aveți decât să răsfoiți jurnalul de clasă –, abateri fâțișe și altele mai puțin fâțișe de la o regulă de aur a disciplinei școlare care este folosirea

integrală a orei de clasă. Cu un singur cuvânt, abaterea se cheamă chiul.

Sunt unii care invocă ceasul, tramvaiul, farmacia închisă, caietul uitat, cheia ascunsă etc. etc. Scuzele lor nu păcălesc pe nimeni și nimeni nu s-a străduit să-i denumească altfel decât chiulangii... Este adevărat că-i un chiul indirect, dacă ne putem exprima așa, un fel ascuns de a ciunti ora.

Îl vezi pe băiatul acela cu uniforma dezordonată care, după 20 de minute de la începerea orei, intră în clasă rumegându-și scuza:

„Domnule profesor, vă rog să mă iertați că am întârziat, dar...”

Sau ascultați scuza celui care la zece minute după recreația mare se năpustește în clasă și explică absolut nevinovat profesorului, care tocmai închisese catalogul:

– Am fost să beau apă.

– Bine, dar nu ți-a ajuns recreația?

– Ba da, domnule profesor, dar am așteptat să mi se facă sete.

Există însă și un fel mai direct prin care un școlar „fură” din oră. Pentru exemplificare să presupunem că ne aflăm în acest moment la lecție și vorbim despre...

– Vă rog, domnule profesor... Popescu și-a întins coatele pe banca mea...

– Vedeți? Chiar despre aceasta va fi vorba în lecția noastră. Nu despre Popescu, firește, nici despre coatele lui, nici măcar despre poziția acestuia în bancă. Ci despre condițiile în care trebuie să se desfășoare o lecție. O lecție decurge, adică își are albia ei firească, de la izvor înspre vărsare. Pe această albie, cunoștințele alunecă firesc, fără vârtejuri, fără opriri neașteptate sau revărsări inutile... Să începem, așadar...

– Vă rog, domnule profesor, Ionescu mi-a luat guma...

– Mda... Ionescu, tu nu ai propria ta gumă? Vedeți dumneavoastră, dragi școlari, nici despre gumă nu era vorba, dar acum, că s-a ridicat această problemă, va trebui să precizăm că

e de dorit ca fiecare școlar să-și aibă guma sa... Dar să revenim la lecția noastră. Așadar, vorbeam despre...

– Vă rog, domnule profesor, Petrescu roade capătul de la creion...

– Da. E și aceasta o problemă. Nu în directă legătură, ba chiar nici indirectă cu ceea ce vorbeam, dar, dacă tot s-a ridicat, trebuie spus că nu e nici frumos, nici igienic să rozi capătul creionului... Așadar, despre ce vorbeam?

– Despre Petrescu, domnule profesor.

– Nu. Mulțumesc. Mi-am amintit. Spuneam că pe fusul cunoștințelor firele se adună în tăcere, sporesc zi de zi, clipă de clipă, în fiecare lecție. Imperceptibil poate, totuși...

– Vă rog, domnule profesor, Niculescu mă poreclește...

– Hm! Foarte rău. Porecelele nu sunt potrivite între colegi, după cum nu sunt potrivite în nicio împrejurare. Desigur, puteam preciza acest lucru altcândva, nu acum, în timpul lecției noastre, dar dacă s-a ridicat problema...

– Vă rog, domnule profesor... Georgescu vrea să copieze problema la matematică...

– Iată că am încurcat firul lecției. Despre ce vorbeam, copii? A, da... despre atenția risipită de aceste reclamații neserioase, total neserioase, mărunte, copilărești, fără temei, care nu fac decât să întrerupă, să foarfece, să ciuntească lecția, să răpească timpul tuturor, să împrăștie în zeci de cioburi energia profesorului și a clasei întregi, într-un cuvânt, să irosească acest prețios mortar care leagă toate cunoștințele într-o construcție unitară: atenția.

Acesta a fost numai un exemplu. Dar câți dintre aceștia nu mai sunt! Iată școlarul de serviciu care uită să se îngrijească de cretă și profesorul așteaptă până ce sunt scotocite toate buzunarele și ghiozdanele în căutarea unui căpețel de tibișir. Sau responsabilul cu materialul didactic care aduce harta, dar fără stativ.

Și atunci un ciorchine de școlari ingenioși se cațără pe bănci trăgând care încotro biata hartă în căutarea unui cui

uitat, a unui mâner de fereastră sau chiar – extremă soluție -- înspre clanța ușii.

Sau tabla neștearsă, sau buretele uscat, sau guma și creionul uitate acasă, sau... atâtea și atâtea incidente care pot face ca prețioasele secunde ale lecției să se scurgă precum făina dintr-un sac bine strâns la gură, dar spart la fund...

Și acum... să iasă la lecție...

Firește, examinarea propusă în acest titlu se va desfășura tot fără catalog. Și vom examina, de fapt, nu anumite cunoștințe, ci anumiți cunoscuți. Cunoscuți ce fac parte din aceeași specie a risipitorilor de timp, deși i-am putea boteza cu mai multă asprime, deoarece timpul risipit de ei aparține clasei întregi, e, așadar, în modul cel mai categoric un bun obștesc.

Rugându-vă să trecem peste tot ceea ce este ridicol și câteodată de-a dreptul penibil în atitudinea lor, să ne oprim asupra aspectului esențial; timpul irosit. Iată-l pe șmecher.

A venit la școală fără să știe măcar titlul lecției și acum, scos la tablă, încearcă să câștige timp în așteptarea unei minuni: poate îi suflă cineva, poate din străfundurile memoriei va țâșni o cât de mică scânteie care să lumineze fața unui cincii, poate se plictisește profesorul sau i se face milă...

– Ce lecție avem pentru astăzi? – se aude întrebarea profesorului.

– N-am înțeles întrebarea, domnule profesor.

– Ce titlu are lecția de azi?

Băiatul privește cu nevinovăție drept în ochii profesorului. Strânge din pumni, tropăie, oftează.

– Nu pot să zic, domnule profesor, e un nume încurcat...

– Despre Vasile Lupu -- îi vine în ajutor examinatorul.

– Așa am vrut să spun și eu! -- țâșnește băiatul, zâmbind cu aerul omului care a avut un lapsus neașteptat.

– Vorbește -- îl îndeamnă profesorul de istorie.

– Vă rog să-mi puneți întrebări, domnule profesor -- în-gaimă el, scormonind cu privirea vreo figură binevoitoare din

clasă care să-i sufle o dată, un nume, mă rog, o frântură de răspuns.

– Unde a domnit Vasile Lupu?

– Mai puneți-mi o dată întrebarea, domnule profesor. N-am înțeles-o bine...

Și, după ce întrebarea a fost repetată, răspunde cu falsă siguranță:

– Vasile Lupu a domnit în... ah! – își rostogolește disperat privirea în clasă – nu pot să zic... Îmi stă pe limbă...

– Și cine era domn în Muntenia?

– În Muntenia era domn – începe el avântat și se oprește rugător... n-am înțeles întrebarea, domnule profesor...

Dar să curmăm această jalnică examinare. Notă tot nu dăm, iar concluzia e clară: atitudinea unor asemenea școlari e nu numai nedemnă, ci și păgubitoare. Ca și atitudinea școlarului Frunzărescu, de altfel, pe care l-am putea scoate chiar acum la lecție dacă... dacă n-ar fi o pierdere de timp. E drept, Frunzărescu dă răspuns la orice întrebare. Dar pentru ca răspunsul său să fie... răspuns cu adevărat trebuie să-i pui cel puțin... 10 întrebări. Timid, împiedicat, balmăjind de fiecare dată două-trei silabe, examinarea lui seamănă cu operația de extragere a unor așchii de sub piele sau, dacă vreți, de adunare a unui pumn de mărgele risipite într-o odaie, pe sub pat, pe sub covoare...

Și parcă examinarea școlarului Tocilescu nu e tot o pierdere de vreme? Îl întrebi simplu: unde se varsă Nilul, iar el o ia de la... izvoare. Și doar e un fluviu lung: are 6.500 de kilometri! E limpede, aceste răspunsuri kilometrice, dilatate peste măsură, în care se adună toți afluenții existenți și posibili ai cunoștințelor, seamănă mai degrabă cu o... inundație. Și primul lucru care se înecă este... timpul tuturor.

A răspunde bine la lecție nu e, așadar, nici pe departe o chestiune strict personală, închipuiți-vă că în loc de poticniri, de generalități, de răspunsuri monosilabice, vași sau întâmplătoare, colegul vostru scos la lecție răspunde excelent. Adică mai mult decât corect. Un răspuns în care cunoștințele din manual,

precis formulate, se împletesc cu noțiuni câștigate din lectura personală, cu date culese din vizitarea unui muzeu sau a unei expoziții, din vizionarea unui spectacol sau audierea unei conferințe etc. Închipuți-vă că zi de zi toți cei trei-patru scoși la lecție dau asemenea răspunsuri excelente la fiecare obiect și vă dați limpede seama nu numai cât de mult câștigă toată clasa în acest fel, dar și cât de multe pierderi aduc unei ore risipitorii de felul unui Frunzărescu, Tocilescu, Șmecherescu și alții din specia lor. Răspunsurile acestora sunt de fapt timpuri morți. Și cum se pot lichida? Cu arma răspunsurilor excelente. Folosiți-o cu toții și veți vedea: rodnicia unei ore sporește atât de mult încât nici nu mai seamănă cu o oră obișnuită de 50 de minute. Ea pare mult mai scurtă, iar valoarea ei e ridicată la pătrat. Cum? Prin colaborarea voastră creatoare.

Greșesc, așadar, cei ce gândesc că lecția este „ținută” numai de către profesor, că aceasta este doar treaba lui, răspunderea lui... Căci lecția nu are loc într-o cabină izolată, ci în clasă. Ființa prețioasă și delicată a lecției se plămădește în comun, cu ajutorul vostru, secundă de secundă, 50 de minute, într-o atmosferă proprie muncii școlare. Această atmosferă, voi, școlarii, o creați, și ea se rășfrânge în dauna sau folosul vostru.

Urmărind cu atenție explicațiile profesorului în timpul orei, vei izbuti mai ușor să-ți pregătești lecțiile acasă. La unele materii mai grele, ca, de pildă, matematica, româna sau fizica, este uneori foarte dificil să te pregătești acasă, fără baza explicațiilor date de profesor.

Iar dacă te pregătești de mântuială la aceste materii în cunoștințele tale rămân goluri care te împiedică în înțelegerea lecțiilor care urmează. Și de aici un întreg lanț al slăbiciunilor, în care, dacă nu-l rupi la timp, te încurci din ce în ce mai rău.

Concluzia este limpede. Măsurăm cel mai bine cele 50 de minute ale orei de clasă în secunde. Dar într-un anumit fel de secunde, îngăduiți-mi să le numesc „secunde-lumină”.

Că ziua școlară se împarte în două părți este un lucru bine știut: de o parte orele de învățatură, iar de altă parte orele de joacă sau alte activități. Cei care nu fac această împărțire greșesc.

Că sunt copii care învață fără să răsuflă toată ziua n-o tăgăduiesc, așa cum nu tăgăduiesc că sunt și dintre aceia care bat mingea din zori și până seara. Deocamdată aș vrea să vă vorbesc despre cei care fac împărțirea orelor de joacă și de învățatură și totuși le încurcă, le amestecă, iar rezultatul împărțirii – câtul, cum se spune – e mai totdeauna egal cu zero. Amicul meu Spirache e dintre aceștia...

Să fim înțeleși de la început: nu mă refer la orele lui de joacă. Acestea sunt bine delimitate, și nimeni în lume, văzându-l cum bate mingea, n-ar putea presupune că face exerciții de sintaxă, nici că face geometrie când joacă șotron ori că, din pasiune pentru științele naturii, face ca mierla prin copaci. Așa înțelege el joaca și despre aceasta, cu voia dumneavoastră, vom mai vorbi.

Deocamdată însă, trecând la celălalt termen al operației, îngăduiți-mi să spun cum înțelege el învățatura. Pentru că Spirache învață... Sau cel puțin e absolut convins că face acest lucru. O spune și în fața domnului profesor, după ce la o cascadă de întrebări a încleștat cu înfricoșare buzele:

– Nu știi, e drept..., dar eu am învățat! Să nu vă închipuiți o clipă că minte... Nu. El e convins că a învățat. Mirării profesorului și a clasei întregi îi dau răspuns aerul său jignit, buza răsfrântă, dezolarea ce i se citește în ochi și îi curge la vale pe cutele obrazului odată cu primele lacrimi. Stau toate mărturie că băiatul a învățat... Nu voi comite nedreptatea de a nu-l crede. Ba, dimpotrivă, sunt gata să-i tălmăcesc uimirea.

– Am învățat, domnule profesor. Am citit de patru ori în două ore și din carte, și din maculator...

Numai că Spirache a învățat în felul lui. Cum? Jucându-se... Dar nu în curte, nu în parc, ci la masa lui de scris și citit. Cu